

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἡ μαρκησία υφίστατο μεγάλην ἑσωτερικὴν ταραχὴν. Εἶχε φοβηθῆ μὴ ἀντιστῆ ὁ Οὐρβανὸς μανθάνων τὸ ποσὸν τῶν χρεῶν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅσον πολὺ καὶ ἂν τὸν ἐξετίμα, δὲν προέβλεπεν εἰς πόσον ἠδύνατο νὰ προβῆ ἡ ἀφιλοκέρδεια του. Μὴ ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀνησυχεῖ σπουδαίως, ὅτε, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδεν ἀφικνουμένους τοὺς δύο ἀδελφούς. Εἶδε τὰς μορφάς των ἀκτινοβολούσας ἐν γαλήνῃ καὶ στοργῇ καὶ ἐμάντευσεν ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Ἐπειτα ἐπειδὴ παρέμενεν ἔτι παρ' αὐτῆ ἐπισκέπτῃς τις, βραδύνων ν' ἀπέλθῃ, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ, ἐφοβήθη ὅτι ἠπατάτο, καὶ ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ὅτε ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, παρέτῃρησεν ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ ὠμίλουσαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τοῦ ἐνικίου. Ἐνόησε πάντα, καὶ ἐπειδὴ ἡ παρουσία τῆς Καρολίνας καὶ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐμπόδιζον αὐτὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησίν τῆς, προσεποιήθη εὐθυμίαν ἵνα κρύψῃ τὴν χαρὰν τῆς, ἐνῶ ἀδρὰ συμπαθῆ δάκρυα κατελείδοντο ἐπὶ τοῦ μειδιάματος τῶν μαραμμένων αὐτῆς παρειῶν. Ἡ Καρολίνα παρετήρησε τὰ δάκρυα ταῦτα καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ὁ μαρκησίος, καὶ τὸ ἀνήσυχον αὐτῆς βλέμμα ἀπετάθη ἀφελῶς πρὸς τὸ βλέμμα του, οἰονεὶ ἐρωτῶν ἂν ἡ μαρκησία ὑπέκρυπτε χαρὰν τινα ἢ λύπην. Ὁ μαρκησίος, ἀπαντῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, καθησύχασε τὴν μέριμνάν τῆς, ὁ δὲ δούξ, ὃν δὲν διέφυγεν ὁ ταχύς ἐκεῖνος καὶ σιωπηλὸς διάλογος, ἐμειδιάσεν ἐξ εὐμενοῦς πονηρίας. Οὔτε ἡ Καρολίνα οὔτε ὁ μαρκησίος παρετήρησαν τὸ μειδιάμα του. Ἡ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους συμπάθεια τῶν ἤτο ἐξ ἀγαθῆς ἀληθῶς γνώμης. Ἡ Καρολίνα διετῆρει πάντοτε τὴν πρὸς τὸν δούκα ἀποστροφὴν τῆς καὶ ἔλλειψιν πάσης ἐκτιμῆσεως, ἀγανακτοῦσα κατ' αὐτοῦ, ὅτι ἤτο τὸσον ἐράσιμος καὶ ἐφαίνετο τὸσον ἀγαθός. Ἐφρόνει μὲν ὅτι ἡ κυρία Δ. εἶχε πῶς εἰκονίσει ὑπερβολικὴν τὴν κακίαν του· ἀλλὰ κατεληγμένη ἐξ ἀνοήτου καὶ ἀορίστου φόβου, ἀπέφευγε νὰ τὸν βλέπῃ, καὶ καθημένη ἀπέναντί του, προσεπάθει νὰ λησμονήσῃ τὴν μορφήν αὐτοῦ. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἐξῆλθον οἱ ὑπηρεταὶ καὶ ἡ συνομιλία ἐγένετο κάπως οικειοτέρα. Ἡ Καρολίνα ἠρώτησε τότε δειλῶς τὴν μαρκησίαν, ἂν δὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ἐκχερεμὲς ἐπήγαινε ὀπίσω.

— Ὅχι, ὄχι ἀκόμη, ἀγαπητῆ μου κόρη, ἀπήντησεν ἀγαθῶς ἡ γραία.

Ἡ Καρολίνα ἐνόησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ μέχρις οὗ ἡγείροντο ἀπὸ τῆς τραπέζης.

— Λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀπευθυνομένη εἰς τοὺς υἱούς τῆς, ἐπρογευματίσατε οἱ δύο μόνοι σας εἰς τὸ δάσος;

— Ὡς Ὁρέστης καὶ Πυλάδης, ἀπήντησεν ὁ δούξ· καὶ δὲν ἠμπορεῖτε ἀγαπητῆ μαμά, νὰ φαντασθῆτε τί ὠραία ποῦ ἦτον! Ἐπειτα ἔκαμα καὶ μίαν λαμπρὰν ἀνακάλυψιν, — ὅτι ἔχω ἓνα χαριτωμένον ἀδελφόν. Ὡ! ἡ λέξις σας φαίνεται ἴσως πολὺ ἐλαφρὰ δι' αὐτόν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐνοῶ διόλου μὲ ἐλαφρὰν ἐννοίαν. Ἡ χάρις τοῦ πνεύματος εἶνε πολλάκις χάρις τῆς καρδίας, καὶ ὁ ἀδελφός μου ἔχει καὶ τὰ δύο. Ἡ μαρκησία ἐμειδιάσεν καὶ πάλιν, ἀλλὰ κατέστη σκεπτικὴ, καὶ νέφος ἐλαφρὸν ἐκάλυψε τὴν ψυχὴν τῆς. Ὁ Γαετάνος, διανοήθη, θὰ ἐδέχθη χωρὶς λύπην καὶ στενοχωρίαν τὴν θυσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Φαίνεται κατευχαραστημένος... Δὲν ἔχει πλέον ἴσως ὑπερφάνειαν! τότε ἐχάθη.

Ἡ Οὐρβανὸς εἶδε τὸ νέφος ἐκεῖνο, κ' ἔσπευσε νὰ τὸ διαλύσῃ.

— Ἐγὼ, εἶπεν εὐθυμῶς, ἀποτεινόμενος εἰς τὴν μητέρα του, δὲν θ' ἀπαντήσω ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶνε πολὺ πλέον χαριτωμένος παρ' ἐμέ· αὐτὸ εἶνε πανθομολογούμενον, ἀλλὰ θὰ εἰπῶ, ὅτι ἔκαμα καὶ ἐγὼ μίαν ἀνακάλυψιν — ὅτι ἔχει πολλὴν σοβαρότητα τὸ πνεῦμα του, καὶ σέβας ἀναλοιῶτον πρὸς πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀληθές. Ναί, προσέθηκεν, ἀποτεινόμενος αὐθορμήτως εἰς τὸ βαθεῶς ἐκπεπληγμένον βλέμμα τῆς Καρολίνας, ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ ἄβυσσος ἀγαθότητος καὶ ἀθωότητος, τὴν ὅποιαν κανεὶς δὲν ὑποπτεῖται καὶ οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς εἶχα ἐκτιμῆσει ἀκόμη.

— Τέκνα μου, εἶπεν ἡ μαρκησία, πολλὴν χαρὰν μοῦ κάμνετε νὰ ὁμιλῆτε τοιουτοτρόπως ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον· ἡ ὑπερφηανεία μου εὐχαριστεῖται εἰς ὅ,τι ἔχει εὐαισθητότερον, καὶ πιστεύω ὅτι ἔχετε δίκαιον καὶ οἱ δύο.

— Ὡς πρὸς ἐμέ, ὑπέλαβεν ὁ δούξ, σκέπτεσθε τοιουτοτρόπως διότι εἴσθε ἡ καλλίστη τῶν μητέρων· ἀλλ' ἡ στοργὴ σας σὰς τυφλώνει· ἐγὼ δὲν ἀξίζω τίποτε, καὶ τὸ μελαγχολικὸν μειδιάμα τῆς δεσποινίδος Σαιν-Ζενὲ σὰς ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἀπατάσθε ὡς καὶ ὁ ἀδελφός μου.

— Ἐμειδιάσα, ἐγὼ; καὶ μὲ μελαγχολίαν; Ἐὰν ἤμην ἐτοιμὴ νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι δὲν ἔπαυσα νὰ θεωρῶ αὐτὴν τὴν φιάλην, καὶ ὅτι ἤμην βυθισμένη εἰς βαθυτάτας σκέψεις περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ὕδατος τῆς Βοημίας.

— Μὴν ἐλπίζετε νὰ πιστεύσωμεν, ὑπέλαβεν ὁ Γαετάνος, ὅτι τὰς σκέψεις σας ἀπασχολοῦν μόνον αἱ οἰκιακαὶ φροντίδες. Νομίζω ὅτι ὑψοῦσθε πολὺ ὑπεράνω τῆς σφαίρας τῶν φιαλῶν, καὶ κρίνετε ἐξ ἀνωτέρας περιωπῆς καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα.

— Δὲν τολμῶ νὰ κρίνω κανένα, κύριε δούξ.

— Τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε ἄξιοι ν' ἀπασχολήσωσι τὴν κρίσιν σας. Θὰ ἐκέρδιζα βεβαίως νὰ τὴν ἐμάθανα, ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν ἦνε. Ἐγώ, παραδείγματος χάριν, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ κρίνωμαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Προτιμῶ ν' ἀκούω τὴν ἀπροσποίητον καταδίκην των παρὰ νὰ βλέπω τὴν περιφρονητικὴν ἢ τὴν δυσπιστον σιωπὴν των. Θεωρῶ τὰς γυναῖκας ὡς τὰ μόνα ὄντα, τὰ δυνάμενα νὰ ἐκτιμήσουν ἀληθῶς τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματά μας.

— Ἀλλά, κυρία μαρκησία, εἶπεν ἡ Καρολίνα ἀπευθυνομένη μετὰ φαιδρᾶς ἀμηχανίας πρὸς τὴν κυρίαν Βιλλεμέρ, εἰπέτε, σὰς παρακαλῶ, εἰς τὸν κύριον δούκα, ὅτι δὲν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω, καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀποστολή μου νὰ συνεχίσω τὴν χαρακτηρογραφίαν τοῦ Λαβρυγέρου!

— Ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἡ ἀποστολή σας εἶνε νὰ ἦσθε θετὴ μου κόρη, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα εἶνε ἐπιτετραμμένα, διότι εἶνε γνωστὴ ἡ λατρευτὴ μετριοφροσύνη σας καὶ ἡ ἐξαιρετος διάκρισίς σας. Ἀπαντήσατε λοιπόν, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆτε, εἰς τὸν κύριον υἱόν μου, καὶ μὴ ταραττεσθε ἀπὸ τὰ φιλικὰ πειράγματά του. Ἡξεύρει κάλλιστα, ὡς τὸ εἰξεύρω καὶ ἐγώ, ποία εἴσθε, καὶ δὲν θὰ παραβῆ ποτὲ τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον σὰς ὀφείλεται.

— Τώρα, μητέρα, ἀποδέχομαι τὸ φιλοφρόνημά σας, ὑπέλαβεν ὁ δούξ ἐν πλήρει εὐλικρινείᾳ. Ἐχω σέβας βαθύτατον πρὸς πᾶσαν γυναῖκα ἀγνήν, γενναίαν καὶ ἀφωσιωμένην, ἐπομένως καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα Σαίν-Ζενέ ἰδιαιτέρως.

Ἡ Καρολίνα δὲν ἠρρυθρίασεν οὐδ' ἐψέλλισεν εὐχαριστίας, ὡς τις σεμνότυφος παιδαγωγός. Προσεῖδεν ἀτενωῶς τὸν δούκα, ἐνόησεν ὅτι δὲν τὴν ἐνέπαιζε, καὶ ἀπήντησεν εὐμενῶς:

— Διατί λοιπόν, κύριε δούξ, ἀφοῦ ἔχετε τόσον καλὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ, ὑποθέτετε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω κακὴν περὶ ὑμῶν;

— ὦ! ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἔχω τοὺς λόγους μου, καὶ θὰ σὰς τοὺς εἰπῶ ὅταν μὲ γνωρίσετε περισσότερον.

— Διατί ὄχι ἀμέσως τότε; εἶπεν ἡ Μαρκησία· εἶνε πολὺ καλλίτερον.

— Ἔστω! ὑπέλαβεν ὁ δούξ· ἔχω ἐν ἀνέκδοτον νὰ σὰς διηγηθῶ. Προχθὲς εὕρισκόμεν ἄνθρωπον εἰς τὴν αἴθουσάν σας καὶ σὰς ἐπερίμενα. Ἐρρέμβασα εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἀνεπαύομην θαυμάσια εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ἀνάκλιτρό σας, —διότι εἶχα γυμνάσει τὴν πρῶϊαν ἐνα βαρυκέφαλον ἵππον, καὶ ἤμην κατακόπος. Ἐσυλλογιζόμεν λοιπόν τὴν χρησιμότητα τῶν δι' ἀνάπαυσιν καθισμάτων ἐν γένει, ἀπαράλλακτα ὡς ἡ δεσποινὴς Σαίν-Ζενέ ἐσυλλογίζετο πρὸ μικροῦ τὴν χρησιμότητα τῶν βοηθικῶν φιαλῶν, καὶ ἔλεγα κατ' ἐμαυτόν:

« Πόσον θὰ ἐξεπλήττοντο ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνάκλιτρα καὶ τὰ ἀναπαυτικὰ καθίσματα ἂν εὕρισκον· το αἴφνης εἰς κανένα σταῦλον καὶ πῶς θὰ ἐταράσσοντο ὅλαι αἱ ὠραῖαι κυρίαι, ὅσαι θὰ ἔλθουν ἐδῶ μετ' ὀλίγον, ἂν ἀντὶ νὰ εὕρουν τὰς ὠραίας αὐτὰς καθέδρας εὕρισκον μόνον ἄχυρον στρωμένον κατὰ γῆς! . . .

— Ἀλλὰ οἱ ῥεμβασμοὶ σου εἶνε ἐντελῶς ἀστεῖοι, εἶπε γελῶσα ἡ μαρκησία.

— Εἶνε ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ δούξ· ἦσαν σκέψεις ἀνθρώπου ὀλίγον.. μεθυσμένου.

— Τί λέγεις, υἱέ μου;

— Δὲν λέγω τίποτε ἄτοπον, ἀγαπητὴ μου μαμά. Εἶχα ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν μου πεινασμένος, διψασμένος, ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ σχεδὸν ἤδη ζαλισμένος ἀπὸ τὸν ὑπαίθρον ἄερα. Ἡξεύρετε ὅτι τὸ νερὸν μὲ βλάπτει· ἀλλ' ἐγὼ ἐδίψων, . . . ἔπρεπε νὰ πῶ, καὶ πίπων . . . εἶχα μεθύσει. Αὐτὸ ἦτον ὄλον. Ἡξεύρετε ὅμως ἐπίσης ὅτι αὐτὸ διαρκεῖ τὸ πολὺ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ ὅτι κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα μένω ἐντελῶς ἤσυχος. Δι' αὐτὸ δέ, ἀντὶ νὰ εἶθω ἀμέσως νὰ φιλήσω τὴν χεῖρά σας, ἐνῶ ἦσθε εἰς τὴν τράπεζαν, ἐμβόηκα κρυφίως εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ συνέλθω.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ἡ μαρκησία· ἄφησέ τα τώρα αὐτά· εἰς τὸ προκείμενον.

— Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον εἶμαι, ὑπέλαβεν ὁ δούξ. Θὰ ἰδῆτε.

Ἐνῶ δὲ ἀνελάμβανε τὸ νῆμα τοῦ λόγου του, καταπίνων μετὰ τινος κόπου τὸν σιελον αὐτοῦ, ἡ Καρολίνα παρετήρησεν, ὅτι ὁ δούξ εὕρισκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν, ἣν ἀφηγεῖτο, καὶ ὅτι οἱ γενναῖοι οἶνοι τῆς μητρὸς του ἦσαν ἴσως ἀπὸ τινων στιγμῶν ἡ ἀφορμὴ τῆς διαχύσεώς του. Οὐχ ἦττον ἐκεῖνος κατέστειλε ταχέως τὴν ὀλίγην σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπανελάβεν εὐπρεπέστατα:

— Ἐρρέμβασα, τ' ὁμολογῶ, ἀλλὰ δὲν εἶχα χάσει τὰς ἰδέας μου. Τοῦναντίον μάλιστα εἶδα καὶ ὀπτασίας ποιητικωτάτας. Ἀπὸ τὸ ἄχυρον ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία μου εἶχε στρώσει τὸ πάτωμα, εἶδα ν' ἀνακύπτουν ἀναρίθμητοι παράδοχοι μορφαί. Ἦσαν ὅλαι γυναῖκες, ἄλλαι στολισμέναι ὡς διὰ χορὸν τῆς παλαιᾶς αὐλῆς, ἄλλαι ὡς διὰ φλαμανδικὴν πανήγυριν. Ἐκεῖναι ἦσαν καταστενωχωρημέναι μὲ τὰ κορινθοῖδη των φορέματα καὶ τὰ τριχαπτά των, ἐπὶ τοῦ νωποῦ ἐκεῖνου ἄχυρου, τὸ ὁποῖον ἐμπόδιζε τὰ βήματά των καὶ ἐκέντα τοὺς μικροὺς ὠραίους των πόδας. Αὐταί, μὲ κοντὰ φορέματα, μὲ χονδρὰ ξυλοπέδιλα, ἐπήδων φαιδρῶς ἐπὶ τοῦ ἄχυρου καὶ ἐξεκαρδίζοντο μὲ τὰς ἄλλας. Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ πίνακος ἦτον, ὡς λέγεται διὰ τὰς εἰκόνας τοῦ Ῥοῦβενς, ἡ ἑορτὴ τῆς σαρκός. Χεῖρες μεγάλαι, παρειαὶ κατακόκκιναι, ὦμοι εὐρωστοί, ῥίνες ἀδραὶ

ἐπὶ προσώπων εὐθύμων, ὀφθαλμοὶ θαυμαῖοι καὶ θέλγητρα παχύτατα ὡς τὰ ἀνάκλιτρα τῆς αἰθούσης σας, ἅτινα εἶχον πάθει διὰ τῆς φαντασίας μου τὴν μαγικὴν αὐτὴν μεταμόρφωσιν, καὶ τὰ ὅποια, βεβαίως, ὑπῆρξαν ἀφορμὴ ὅλης τῆς φαντασμαγορίας μου.

Αἱ ῥοδοκόκκιναι αὐταὶ θεραπεινίδες καταδιεσκέδαζον. Ἐπήδων ἐπὶ τοῦ πατώματος τόσον βαρέως, ὥστε ἐσειόντο καὶ ἔτριζον αἱ σταγμιδόχαι τῶν κηροπηγίων· ἄλλαι ἐκυλίοντο ἐπὶ τοῦ ἀχύρου καὶ ἀνηγειρόντο πάλιν μετὰ τὴν ξανθὴν τῶν κόμην γεμάτην στάχεις. Ἀπέναντι δὲ αὐτῶν αἱ ἡγεμονίδες τοῦ ῥιπιδίου ἐδοκίμαζον νὰ χορεύουν κόσμιόν τινα χορόν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώουν. Τὰ ἄχυρα περιεπλέκοντο εἰς τὰς πτυχὰς τῶν φορεμάτων των, ἡ θερμότης τῆς ἀτμοσφαιρας ἐξέκόλλα τὸ ψιμμυθιὸν των, καὶ ἡ παιπάλῃ ἐπιπτεν ἀπὸ τοὺς ὤμους των καὶ κατέφαινε τὴν ἰσχυρότητα των. Οἱ ἐκφραστικοὶ τῶν ὀφθαλμοῦ ἐξέφραζον θανάσιμον ἀγωνίαν. Ἐφοβοῦντο προδήλως τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν δανείων θελγητρῶν των, κ' ἔβλεπον φρυάττουσαι ὅτι ἡ πραγματικότης τῆς ζωῆς ἤρχετο νὰ τὰς ἐξαφανίσῃ.

— Ἄκουσε, υἱέ μου, εἶπεν ἡ μαρκησία· ποῦ θὰ καταστήσης, καὶ τί σημαίνουν ὄλ' αὐτά; Ἐχεις σκοπὸν νὰ πανηγυρίσῃς τὰ ἀνδρογύναικα;

— Δὲν ἔχω κανένα, ἀπήντησεν ὁ δούξ· διηγοῦμαι ἀπλῶς. Δὲν ἐπινοῶ τίποτε. Ἦμην ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὀπτασίας, καὶ δὲν ἤξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποῦ θὰ μ' ἔφερεν ἐπὶ τέλους, ὅτε ἤκουσα φωνὴν γυναικίως, ἣτις ἔφαλλε πλησίον μου...

Καὶ ὁ Γαετάνος ἔψαλεν εὐαρέστως τὸ ἀγροτικὸν ᾄσμα, οὐτινος εἶχε πιστῶς ἀπομνημονεύσει τὸν σκοπὸν. Ἡ δὲ Καρολίνα ἤρχισε νὰ γελάῃ, ἐνθυμουμένη, ὅτι εἶχε ψάλει τὴν ἐπαθὸν ἐκείνην τοῦ τόπου τῆς, πρὶν ἢ παρατηρήσῃ τὸν δούκα.

Ὁ δούξ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐξύπνησα τότε καὶ τὸ ὄνειρόν μου διελύθη ἐντελῶς. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἄχυρον ἐπὶ τοῦ πατώματος· τὰ μαλακὰ καθίσματα μετὰ τοὺς ξυλίλους τῶν πόδας δὲν ἦσαν πλέον ὑπῆρέτρια μετὰ τοὺς ξυλοπέδιλα, οὐδὲ τὰ ὑψηλὰ κηροπηγία ἦσαν ἰσχυαὶ κυρία μετὰ τοὺς κοφινειδῆ φορέματα. Ἦμην μόνος ἐντὸς τῆς φωτισμένης αἰθούσης καὶ εἶχα ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου, ἀλλ' ἤκουα νὰ τραγοῦν ἐν ᾄσμα ἀγροτικὸν τόσον εὐμορφα, τόσον θελκτικῶς, μετὰ τόσην ἀληθῆ ἐκφρασιν καὶ τόσον δροσερὰν φωνήν, τῆς ὁποίας βεβαίως δὲν κατώρθωσεν νὰ σὰς δώσῃ οὔτε ἰδεάν καν' ἡ ἰδική μου.—Μπα! ἀνέκραξα κατ' ἐμαυτὸν· μιὰ χωρική! χωρική εἶς τὴν αἰθούσαν τῆς μητρόσμου.— Ἐμείνα ἀκίνητος, χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν, καὶ ἡ χωρική ἐφάνη. Παρῆλθε δις ἐνώπιόν μου, χωρὶς νὰ με ἰδῆ, περιπατοῦσα γρήγορα, καὶ ἐγγί-

ζουσα με σχεδὸν μετὰ τὸ στακτερόν μεταξωτόν της φόρεμα.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ μαρκησία, ἦτον λοιπὸν ἡ Καρολίνα.

— Ἦτο μιὰ ἄγνωστος, ὑπέλαθεν ὁ δούξ, μιὰ παράδοξος χωρική, θὰ τὸ ὁμολογήσετε, διότι ἦτο ἐνδυμένη ἀπλούστατα καὶ εὐπρεπέστατα. Ἦτο κτενισμένη μόνον μετὰ τὴν ἰδικὴν της κόμην, κόμην ξανθὴν ὡς στέφανον ἀκτινοβόλον περὶ τὴν κεφαλὴν της, καὶ δὲν ἐδείκνυε οὔτε τοὺς βραχίονας, οὔτε τοὺς ὤμους της· ἀλλ' ἔβλεπον τὸν χιονώδη τράχηλόν της, τὴν μικρὰν χεῖρά της, καὶ τὸν πόδα της ἐπίσης, διότι δὲν ἐφόρει ξυλοπέδιλα.

Ἡ Καρολίνα ἰκανῶς στενοχωρηθεῖσα ἐκ τῆς σωματικῆς αὐτῆς περιγραφῆς της, γινομένης ὑπὸ νέου διαβοῦτου ἐπὶ διαφορᾶ, θεώρησε τὸν μαρκησίον ὡσεὶ διαμκρτυρομένη. Ἐξεπλάγη δὲ βλέπουσα τὴν μορφήν του ἐκφράζουσαν ἀμηχανίαν, καὶ τὸ βλέμμα του ἀποφεύγον αὐτὴν, ἐνῶ συνεσπῶντο ἐλαφρῶς αἱ ὀφθαλμοὶ του.

Ὁ δούξ, ὃν οὐδὲν διέφραγεν, ἐξηκολούθησεν·

— Τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο φάσμα με κτέπληξε τόσῳ περισσώτερον ὅσῳ μ' ἐφάνη συνδέον τοὺς δύο τύπους τῆς ἐξαφανισθείσης ὀπτασίας μου καὶ διατηροῦν ὅτι καλλίτερον εἶχεν ἕκαστος αὐτῶν. Τὴν εὐγένειαν τῶν γραμμῶν καὶ τὸ ἀνθηρὸν τῆς χροιάς, τὴν ἀβρότητα τῶν χαρακτηριστῶν καὶ τὸ σφρίγος τῆς υγείας. Ἦτο βασιλίσσα συγχρόνως καὶ ποιμενίς.

— Ἡ εἰκὼν δὲν κολακεῖ βεβαίως τὸ πρωτότυπον, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἀλλὰ γίνεται τόσον ἀποτόμως, ὥστε κινδυνεύει ν' ἀποτύχῃ τοῦ σκοποῦ. Δὲν με λέγεις, υἱέ μου, . . μήπως εἶσαι ἀκόμῃ ὀλίγον . . ταραγμένος;

— Με διετάξατε νὰ ὁμιλήσω, ὑπέλαθεν ὁ δούξ, ἂν ὁμιλῶ περισσώτερον τοῦ πρέποντος, διατάξατέ με νὰ σιωπήσω.

— Ὅχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Καρολίνα, ἦτις, βλέπουσα τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μαρκησίου ἀπαθῆ καὶ πλήρη ὑποψίχας, ἐπεθύμει νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀόριστα τὰ τῆς πρώτης αὐτῆς συνεντεύξεως μετὰ τοῦ δουκός. Δὲν ἀναγνωρίζω τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνας· καὶ περιμένω νὰ τῷ δώσῃ καὶ γλώσσαν ὁ κύριος δούξ.

— Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, καὶ δὲν θὰ ἐπινοήσω τίποτε, ὑπέλαθεν ἐκεῖνος. Ἐλκυόμενος ὑπὸ αἰφνιδίας καὶ ἀκαταμαχῆτου συμπαθείας, ἀπέτεινα τὸν λόγον εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκείνην δεσποινίδα· ἡ φωνὴ της, τὸ βλέμμα της, αἱ καθαρὰ καὶ εἰλικρινεῖς ἀπαντήσεις της, τὸ ἦθος της τὸ ἀγαθόν, τὸ πλήρες ἀληθοῦς ἀθωότητος, τόσον μ' ἐγοητεύσαν, ὥστε τῆς ἐξέφρασα τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμὸν μου ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, ὡς ἂν τὴν εἶχα γνωρίσει ὅλην μου τὴν ζωὴν, καὶ ἡσθάνθην ὅτι ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ τὴν ὑπό-

ληψίν της, ὡς ἂν ἦτο ἀδελφή μου. Εἶνε ἡ ἀλήθεια, τόρα, δεσποινίς Σαῖν-Ζενέ;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε δούξ, τὰ ἐνδόμυχα αἰσθήματα σας, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα, ἀλλὰ μ' ἐφάνητε τόσοσ προσηγής, ὥστε οὐδ' ἐφαντάσθην κἀν ὅτι ἦτο δυνατόν ὁ οἶνος νὰ σας καθίστῃ τόσοσ εὐπαθῆ, καὶ ἡσθάνθην ἀληθῶς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν εὐμένειάν σας. Βλέπω τόρα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ πάρω ὅλα τοῖς μετρητοῖς καὶ ὅτι ἀρκετὴ ἔρωνία ὑπῆρχεν εἰς τοὺς λόγους σας.

— Καὶ πόθεν τὸ βλέπετε, αὐτό, σας παρακαλῶ;

— Ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅτι θέλουν νὰ διεγείρουν τὴν ματαιότητά μου. Ἄλλ' ἐγὼ ἀμύνομαι, καὶ θὰ ἐπράττετε ἴσως γενναϊότερον νὰ μὴν ἐπιτεθῆτε ἐναντίον κόρης ἀόπλου καὶ τόσοσ ἀσημάντου, ὡς ἐγὼ.

— Τί νὰ γίνῃ! εἶπεν ὁ δούξ, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀδελφόν του ὅστις ἐφαίνετο μὲν πᾶν ἄλλο συλλογιζόμενος, ἀλλ' ἤκουεν, ὡσεὶ ἄκων, πάντα τὰ λεγόμενα. Ἐπιμένει! μὲ ὑποπτεύεται καὶ θεωρεῖ τὸ σέβας μου ὡς προσβολήν. Μήπως σὺ μ' ἐκακολόγησες;

— Δὲν τὸ συνειθίζω, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, μ' ὅλην τὴν ἠπιότητα τῆς ἀληθείας.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ δούξ, ἤξεύρω τόρα ποῖος διέστρεψε τοιοῦτοτρόπος τὸ φρόνημα τῆς δεσποινίδος. Εἶνε μιὰ γραῖα, τῆς ὁποίας ἡ ψαρὰ κόμη εἶνε στακτερὴ ὡς αἱ πλάξεις τοῦ γραφίματος, καὶ αἱ χεῖρες τόσοσ ἰσχυαί, ὥστε κάθε πρωὶ τῆς εὐρίσκουν τὰ δακτυλίδια της εἰς τὰ σκουπίδια. Ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ ταῖς προάλλαις εἰς τὴν δεσποινίδα Σαῖν-Ζενέ, καὶ ὅτε ἀνεζήτησα τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο βλέμμα τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει νεότητα εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν τὸ ἐπανεῦρον πλέον ὡς δὲν τὸ ἐπανεῦρισκω καὶ σήμερον. Βλέπετε, μαρκήσιε, . . . Ἀποτυχία πλήρης. Αἱ! διατί δὲν ὀμιλεῖς σὺ πλέον; Εἶχες ἀρχίσει νὰ μ' ἐπαίνης, καὶ ἡ δεσποινίς Σαῖν-Ζενέ φαίνεται νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς σέ. Δὲν ἀρχίζεις πάλιν ὀλίγον . . .

— Τέκνα μου, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἀφήσετε τόρα τὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνετε μιάν ἄλλην ἡμέραν. Ἔχω νὰ ἐνδυθῶ, καὶ νὰ σας ὀμιλήσω πρὶν ἔλθουν νὰ μὲ ἀπασχολήσουν. Ἴσως καὶ τὸ ἐκκρεμές πηγαίνει ὀλίγον ὀπίσω.

— Πολὺ νομίζω, εἶπεν ἐγειρομένη ἡ Καρολίνα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἀφίνουσα τὸν δούκα καὶ τὸν μαρκησίον νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν μαρκησίαν μέχρι τοῦ θαλάμου της. Προσεδόκα νὰ εὕρῃ κόσμον ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι τὸ γεῦμα εἶχε παραταθῆ παρὰ τὸ σύνθηες. Ἄλλ' οὐδεὶς ἦτο ἐτι ἐκεῖ, καὶ ἀντὶ νὰ διατρέξῃ τὴν αἴθουσαν ἄδουσα, ἐκάθισε σκεπτικῆ πλησίον τῆς ἐστίας.

ΣΤ'

Ἡ Καρολίνα ἤρχιζεν ἤδη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, νὰ θεωρῆ ὡς κάπως ταπεινωτικὴν τὴν θέσιν της. Εἶχε προσπαθήσει τὸ κατ' ἀρχὰς ν' ἀπατήσῃ ἐαυτὴν ὡς πρὸς τὸν ὑπηρετικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου ὅπερ τόσοσ ἡρωικῶς ἀνελάμβανεν. Ἄλλ' ἀδύνατον ἦτο εἰς αὐτὴν νὰ νικήσῃ διὰ τῆς θελήσεως τὴν καρδίαν της. Ἡσθάνετο ἤδη πόσον τὴν προσέβαλλεν ἡ ἐπίμονος ἢ προσποιήτος προσοχὴ ἣν παρεῖχεν εἰς αὐτὴν ὁ δούξ Ἀλερίας, κ' ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἠναγκασμένη νὰ καταστέλλῃ τὴν ἀγανάκτησιν ἢ τὴν περιφρόνησιν της.

— Εἰς τὸν πτωχὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς μου διελογίζετο, δὲν θὰ ἤμην βεβαίως ὑποχρεωμένη ν' ἀκούω τὰ φιλοφρονήματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Θὰ τὰ ἔπαυα μὲ μιάν μου λέξιν. Θὰ μ' ἐθεώρει ἴσως σεμνότυφον, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἦτο ἀδιάφορον. Θὰ ἐδιώκετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωνεν. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἤμαι εὐθυμος καὶ ἀπαθῆς ὡς κυρία τοῦ κόσμου, νὰ τὰ ἐκλαμβάνω ὅλα ἐπὶ τὸ ἐλαφρότερον, καὶ νὰ μὴ νομίζω διόλου προσβλητικὸς τοὺς ἐρωτύλους τρόπους ἀνθρώπου διεφθαρμένου. Πρέπει νὰ μαντεύσω τὴν ἐπιστήμην τῶν γυναικῶν αἵτινες ἔχουν ἀσκηθῆ εἰς τὴν τακτικὴν αὐτήν. Ἄν φανῶ ἀπότομος, ὡς ὑπαγορεύει ἡ εἰλικρινείά μου, ὁ δούξ θὰ ὀργισθῆ καὶ θὰ μὲ συκοφαντήσῃ πρὸς ἐκδικησιν, ἴσως καὶ ἐπὶ σκοπῶ νὰ μὲ ἀποβάλουν. Νὰ μὲ ἀποβάλουν! Βεβαίως, εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκομαι, δύναται τις νὰ γίνῃ θῦμα σκευωρίας καὶ νὰ διωχθῆ ὡς ἀπλοῦς ὑπρέτης. Ἰδοὺ εἰς ποίους κινδύνους καὶ ποίας προσβολὰς εἶμαι ἐκτεθειμένη. Ἐλαμα κακὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ. Ἡ κυρία Δαργλάδ δὲν μοῦ εἶχεν ὀμιλήσει περὶ αὐτοῦ τοῦ δουκός, καὶ ἐνόμισα δυνατόν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον.

Ἡ Καρολίνα δὲν εἶχε διστακτικὸν τὸν χαρακτῆρα. Ἄμα τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀναχωρήσῃ, ἤρχισεν εὐθὺς ν' ἀναζητῆ τίνι τρόπῳ ἢ δύνατο νὰ συντηρήσῃ τὴν ἀδελφὴν της. Εἶχε λάβει προκαταβολὰς παρὰ τῆς μαρκησίας, κ' ἔπρεπε νὰ προμηθευθῆ ἄλλοθεν ἵνα τὰς ἀποδώσῃ, ἂν οἱ τρόποι τοῦ δουκός δὲν τῇ ἐπέτρεπον νὰ μείνῃ παρ' αὐτῇ ὅσον χρόνον ἀπῆτει ἡ μικρὰ χρηματικὴ ποσότης, ἣν εἶχεν ἀποστείλλει εἰς τὴν Καμίλλην. Ἐσυλλογίσθη τότε τὰς ὀλίγας ἑκατοντάδας φράγκων, ἃς τῇ προσέφερον ἡ τροφός της, ἣς τὸ γράμμα, ληφθὲν τὴν πρωΐαν, εὐρίσκετο ἔτι ἐν τῷ θυλακίῳ της. Ἀνέγνω καὶ πάλιν τὴν ἀφελῆ ἐκείνην καὶ μητρικὴν ἐπιστολήν, καὶ ἀναλογιζομένη πόσον πολλὰκις ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ πτωχοῦ δύναται νὰ ἔχη ἠθικὴν σημασίαν, συνεκινήθη καὶ πάλιν βαθυτάτα καὶ ἐκλαυσε.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ κατέλαβεν αὐτὴν σπογγίζουσαν τοὺς ὀφθαλμούς της. Συνέπτυσεν αὐτῇ ταχεῶς τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἔθηκεν ἀπροσποϊήτως εἰς τὸ θυλακίον της,

μη σπείδουσα νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν αὐτῆς ὑπὸ ψευδῆ φαιδρότητα. Παρατήρησεν οὐχ' ἦττον ἐλαφρὰν τινα εἰρωνειαν ἐπὶ τῆς τοσοῦτον εὐμενοῦς συνήθως μορφῆς τοῦ κ. Βιλλεμέρ. Ἐθεώρησεν αὐτόν, οἰονεὶ ἐρωτῶσα, τίνα εἶχε διάθεσιν νὰ εἰρωνευθῇ, ἐκεῖνος δὲ περιέστη πως εἰς ἀμηχανίαν, προσεπάθησε νὰ εὐρῆ λέξεις, καὶ ἐπὶ τέλους ἠρώτησεν αὐτὴν ἀπλῶς:

— Ἐκλαίετε;

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ λύπην.

— Ἐλάβατε καμμίαν καλὴν εἰδήσιν;

— Ὅχι; ἀπλοῦν δεῖγμα φιλίας.

— Θὰ λαμβάνετε συχνὰ τοιαῦτα.

— Δὲν εἶνε πάντοτε ὅλα ἐπίσης εἰλικρινῆ.

— Σήμερον φαίνεσθε ἐξαιρετικῶς δύσπιστος, δὲν εἰσθε ὅπως καθ' ἡμέραν.

— Ὅχι· φυσικῶς δὲν εἶμαι δύσπιστος. Καὶ σεῖς, κύριε μαρκήσιε;

Ὁ Οὐρβανὸς ἐπτοεῖτο πάντοτε τὰς ἀπειθυνομένης εἰς αὐτὸν ἐρωτήσεις. Αὐτὸς ἐρωτῶν κατέβαλε κόπον. Ἐννοεῖται δὲ πόσον ἐταράσσεται ἐρωτώμενος.

— Ἐγώ... ἀπήντησε μετὰ στιγμιαῖον δισταγμόν, δὲν ἤξεύρω. Θὰ ἐδυσκολευόμην πολὺ νὰ σὰς εἶπω τί εἶμαι, μάλιστα καθ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Ναί, ... φαίνεται ὅτι καὶ τί σὰς ἀπαχολεῖ, ὑπέλαβεν ἡ Καρολίνα. Μὴ κοπιᾶζετε διὰ νὰ μοῦ ὁμιλήσετε, κύριε μαρκήσιε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ... Θέλω... ἤθελα νὰ ὁμιλήσω μαζὺ σας· ἀλλ' εἶνε τόσον λεπτὴ ἡ ὑπόθεσις, ὥστε δὲν ἤξεύρω πῶς ν' ἀρχίσω.

— Ἄ! ἀληθῶς; μὲ ἀνησυχεῖτε κάπως. Καὶ ὅμως μὲ φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καλὸν δι' ἐμὲ νὰ ἤξευρα τί σκέπτεσθε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Λοιπόν, ἔστω· ἔχετε δίκαιον. Ἄλλὰ γρήγορα, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθουν ἄνθρωποι. Δὲν ἔχω ἀνάγκην, ἐλπίζω, νὰ εἶπω πολλὰ διὰ νὰ μ' ἐννοήσετε. Ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου· σήμερον μάλιστα τὸν ἀγαπῶ πολὺ. Εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς εἰλικρινείας του. Ἄλλ' ἔχει φαντασίαν πολὺ ζωηράν... πρὸ μικροῦ τὸ παρατηρήσατε· τέλος πάντων, ... ἂν τυχὸν ἤθελεν ἐπιμείνει πολὺ νὰ διαλύσῃ προλήψεις σας τινάς... τὰς ὁποίας ἴσως δὲν ἔχετε, καὶ τῶν ὁποίων, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν εἶνε ἄξιος ἐντελῶς, σὰς παρακαλῶ νὰ ὁμιλήσετε περὶ τούτου εἰς τὴν μητέρα μου, εἰς μόνην τὴν μητέρα μου. Μὴ μ' ἐκλάβετε ἰδιότροπον καὶ ἀδιάκριτον, ὅτι τολμῶ νὰ σὰς δώσω τὴν γνώμην μου. Μοῦ εἶνε τόσον ἀναγκαῖον νὰ βλέπω τὴν μητέρα μου εὐτυχῆ, καὶ βλέπω τόσον καθαρὰ ὅτι συντελεῖτε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν εὐτυχίαν της, τῆς εἶνε δὲ τόσον ἀναγκαῖα ἡ συναναστροφὴ νεάνιδος νοήμονος καὶ μὲ ἀξίαν, καὶ θὰ τῆς ἦτο τόσον ἀδύνατον νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ, ὥστε ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἰσθε καὶ σεῖς εὐτυ-

χῆς καὶ εὐχαριστημένη πλησίον της, καὶ ὅτι θὰ τῆς μείνετε πάντοτε. Ἴδου τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν σκέψεών μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα, καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι τὴν ἀνέμενα παρὰ τῆς εὐθύτητός σας.

— Τῆς εὐθύτητός μου; ἀλλ' ὅλη μου ἡ ἐξήγησις συνίσταται εἰς τοῦτο· ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶνε φαιδρός, ἐράσμιος, καὶ ὅτι ἂν ἡ φαιδρότης του ἤθελε σὰς καταστῆ ἐνοχλητικὴ, ἡ μήτηρ μου ἤτις γνωρίζει νὰ τὴν περιστέλλῃ καὶ ἔχει ἐπ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τοῦτο ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχω ἐγώ, θὰ σὰς καθησύχαζεν ἐντελῶς, καὶ θὰ περιώριζε συγχρόνως εἰς τὸ πρέπον τὴν ζωηρότητα τῆς γλώσσης τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ναί, ναί, ἐννοοῦμεθα, ὑπέλαβεν ἡ Καρολίνα, ἀλλὰ δὲν συμρωνοῦμεν ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς θεραπείας τῆς... φαιδρᾶς ζωηρότητος τοῦ κυρίου δουκός. Σεῖς πιστεύετε ὅτι ἡ κυρία μαρκησία δύναται νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπ' αὐτῆς. Ἐγὼ νομίζω ὅτι μεταξὺ υἱοῦ λατρευομένου καὶ μητρὸς φιλοστόργου οὐδεὶς δύναται οὔτε ὀφείλει νὰ παρεμβάλῃ οἰονδήποτε παράπανον. Ἐνώπιον δικαστῶν τινῶν οὐδεὶς ἔχει ποτὲ δίκαιον. Ἐσυλλογίζομην ἀκριβῶς τὴν θέσιν μου αὐτὴν, καὶ προέβλεπον μὲ λύπην μου, ὅτι δυνατὸν νὰ ἔλθῃ στιγμὴ, καθ' ἣν ν' ἀναγκασθῶ...

— Νὰ μᾶς... ν' ἀφήσητε τὴν μητέρα μου; εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ ζωηρότητος πολλῆς, ἣν ἀμέσως κατέστειλεν. Ἄ! σὰς ἐπῆλθεν ἤδη αὐτὴ ἡ ἰδέα, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται δικαιολογημένη. Προσέξατε μὴ φανῆτε ἄδικος. Ὁ ἀδελφός μου ἦτο πολὺ συγκινημένος σήμερον. Ἰδιαιτέρα τις περίστασις, ὑπόθεσις οἰκογενειακῆ, ... αἰσθηματικῆ κάπως τὸν εἶχεν ἐξάψει σήμερον τὸ πρωί. Ἦτον ἐπομένως ἀπόψε εὐτυχῆς, ἀγαθός, πλήρης ἐκχύσεως. Ὅταν τὸν γνωρίσετε καλλίτερα...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσήμανεν ἡ θύρα. Ὁ μαρκήσιος ἀνεσκιρτήσεν. Ἦρχοντο οἱ οἰκείοι. Ἦναγκάζετο ν' ἀφήσῃ ἐκκρεμῆ πολλὰ πράγματα, ἅτινα ἤθελεν ἴσως καὶ νὰ εἶπῃ καὶ νὰ μὴν εἶπῃ. Ἐσπευσέ δὲ νὰ προσθήσῃ:

— Τέλος πάντων, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς μου, μὴ σπείσετε νὰ προβῆτε εἰς ἀπόφραξιν, ἡ ὁποία θὰ τῆς ἦτο τόσον ὀδυνηρά. Ἄν ἐτόλμων, ἂν εἶχον τὸ δικαίωμα, θὰ σὰς ἰκέτευον νὰ μὴν ἀποφασίσετε τίποτε, πρὶν μὲ συμβουλευθῆτε...

— Τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ὁ χαρακτήρ σας, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα, σὰς δίδει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μὲ συμβουλευέσθε, ὥστε δὲν διστάζω νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι μοῦ ζητεῖτε.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, διότι εἰσῆρχοντο ἤδη ἄνθρωποι εἰς τὴν αἴθουσαν· ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ὑπῆρξεν εὐγλωτ-

τότατον, καὶ ἡ Καρολίνα ἀνεῦρεν ἐν αὐτῇ τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην, αἵτινες τῇ ἐφάρησαν ἀμυδραὶ μόλις ἐν ἀρχῇ τῆς συνομιλίας των. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαρκησίου εἶχον τὸ ὑπερφυσικὸν ἐκεῖνο κάλλος, τὸ πηγάζον ἐκ φλογερᾶς ψυχῆς καὶ ἀγνότητος διανοημάτων. Ἦτο δὲ τὸ βλέμμα του ἡ μόνη αὐτοῦ ψυχικὴ ἐκδήλωσις, ἣν δὲν κατώρθου νὰ παραλύῃ ἡ δειλία του. Ἡ Καρολίνα τὸ εἶχεν ἐντιμήσει, καὶ διὰ τοῦτο οὐδ' ἐτάραττεν οὔτε ἀνησυχεῖ αὐτὸν ἡ γλώσση τῶν διευγῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν, οὓς ἠρώτα πολλάκις ὡς γινώμονα τοῦ ἤθους καὶ τῶν πράξεων αὐτῆς.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ τηλέφωνον, ὁ τηλεγράφος καὶ ἡ ἐπιστολογραφία. — Τηλεγραφικὴ μεταθέσις ἰδιογράφων ἐπιστολῶν. — Οἱ Παριῖται εἰς ἀπόστασιν μιᾶς μόνου ὥρας τοῦ Λονδίνου. — Οἱ ὑπογεῖοι πνευματικῶν σωλήνες πρὸς μεταφορὰν ἐπιστολῶν καὶ ἡ λειτουργία αὐτῶν. — Τὸ ἐν Παρισίοις λειτουργοῦν ταχυδρομικὸν τοῦτο σύστημα. — Μεταφορὰ τοῦ ἀέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς ποντιᾶδος αἰρας εἰς τὰς μεγάλας πόλεις δι' ὑπογείων πνευματικῶν σωλήνων. — Ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ ἐφευρέσεις αὐτῆς πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ὑγειῶν συνθηκῶν καὶ παρτάσιν τῆς διαρκείας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. — Μικρὰ περίεργος στατιστικὴ μακροβιότητος.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν *Χρονικῷ* ἐπραγματεύθημεν ἐν γένει περὶ τοῦ τηλεφώνου, τῆς νέας ταύτης ἐφευρέσεως τῆς προωρισμένης ἴσως νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν τηλεγράφον, τὸ πεπαλαιωμένον πλέον τοῦτο θαῦμα τοῦ 19^{ου} αἰῶνος. Καὶ διὰ τοῦ μὲν καὶ διὰ τοῦ δὲ μεταδίδονται σήμερον καὶ ἀνταλλάσσονται ἐν ἀκαρεῖ αἱ ἰδέαι τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐν τούτοις καὶ παρὰ τοὺς δύο τούτους δεινοὺς ἀντιπάλους αἱ ἐπιστολαὶ — τὸ γλυκύτερον καὶ προσφιλέστερον ὄργανον τῶν ἐνδοτέρων τοῦ βίου ἡμῶν σχέσεων, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαλύπτομεν εὐχαρίστως πάντας τοὺς διαλογισμοὺς μας ἢ ὑλόκληρον. . . τὴν καρδίαν μας — αἱ ἐπιστολαὶ κατὰ μυριάδας δὲν παύουσιν οὐχ ἥττον νὰ διασταυρῶσι καθ' ἐκάστην τὰς ἀπερᾶντους ἐκτάσεις γῆς τε καὶ θαλάσσης καὶ νὰ φέρωσι μακρὰν ἐκφράσεις καὶ διαχύσεις αἰσθημάτων, συγκινήσεις οἰκογενειακὰς ἢ ἀγγελίας ἐνδιαφερούσας, μετ' ἀγωνίας πολλάκις ἀναμενομένας.

**

Ἐπὶ τινα χρόνον μετὰ τὰς ἐφευρέσεις τοῦ τηλεγράφου καὶ τοῦ τηλεφώνου ἐνόμισαν, ὅτι ἡ ἐπιστολογραφία λαμβάνει δι' αὐτῶν κείριον τραῦμα καὶ καταστρέφεται διὰ παντός. Ἄλλ' ἐσφαλμένοι ὑπῆρξαν οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι, καθόσον παραπλευρῶς τῆς μεγίστης ἀναπτύξεως τῶν δύο τούτων ταχέων μέσων τῆς διανοητικῆς ἐπικοινων-

νίας τὰ ταχυδρομεῖα καθ' ἐκάστην ἐπίσης πολλαπλασιάζονται καὶ ἀναπτύσσονται γιγαντικῶς, καθ' ὅσον βεβαίως οὐδέποτε ἐν τηλεγράφημα θὰ δυνηθῇ νὰ ἔχη τὴν ἀξίαν μιᾶς ἐπιστολῆς καὶ ὑπάρχουσι πλείσται περιστάσεις, καθ' ἃς μίξ φιλόφρων ἐπιστολὴ ἀξίζει περισσότερον μυριῶν ξηρῶν καὶ ἰσχνῶν τηλεγραφημάτων τῆς στιγμῆς!...

Καὶ ἐν τούτοις αἱ ἐπιστολαὶ σήμερον ἔτι, παρὰ πᾶσαν τὴν ἐκπληκτικὴν ἀνάπτυξιν τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς παντοιοτρόπου ταχείας ἐπικοινωνίας, ἀπαιτοῦσι τόσας ὥρας ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνονται. Τόσαι ὥραι! σήμερον, ὅτε ὁ χρόνος εἶνε πολῦτιμος καὶ ὑπολογίζεται κατὰ δευτερόλεπτα! . .

**

Εὐτυχῶς ὅμως ἰδοῦ, ὅτι μηχανικός τις Γάλλος ὀνόματι Berlier προτείνει νὰ συντομεύσῃ εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὸν χρόνον τῆς μεταβίβασης τῶν ἐπιστολῶν. Ἐκ Παρισίων ἡ ἐπιστολὴ ἀναχωροῦσα διὰ τοῦ προτεινομένου συστήματος τοῦ Berlier, θὰ φθάσῃ εἰς Λονδίνον μετὰ 1 ὥραν, εἰς Μισσαλίαν δὲ μετὰ 2 περιπού ὥρας! Τὸ σύστημα ἄλλως τε τοῦτο τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ Berlier δὲν εἶνε ὅλως νέον, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τινος χρόνου διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐπιστολῶν ἐντὸς τῶν πλείστων μεταγαλόπελων καὶ ἰδίᾳ εἰς Παρισίους.

Καὶ ἄλλοτε ἐν τοῖς *Χρονικοῖς ἡμῶν ἐκ Παρισίων*, προκειμένου περὶ δημιουργίας ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μικροῦ ταχυδρομικοῦ ὑπογείου σιδηροδρομίσκου προωρισμένου ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ταχείαν μεταφορὰν τῶν ἐπιστολῶν, περιεγράψαμεν τὸ ὑπάρχον ἐν Παρισίοις καὶ λειτουργοῦν πρὸ πολλοῦ χρόνου μέσον ταχυτάτης μεταφορᾶς τῶν ἐπιστολῶν διὰ πνευματικῶν ὑπογείων σωλήνων.

Τὰ διάφορα ἀπομεικρυμένα σημεῖα τῆς εὐρείας πύλεως τῶν Παρισίων συνδέονται ἀλλήλοις διὰ συμπλέγματος τοιούτων ὑπογείων μεταλλίων σωλήνων, ἐν οἷς διὰ καταλλήλων μηχανῶν δύνανται νὰ συμπυκνωθῶσι ἢ ἀραιωθῶσι ὁ ἐμπιερούμενος ἀήρ. Κύλινδρος κενὸς πληρούμενος ἐπιστολῶν, αὐτὸς δὲ πληρῶν δίκην ἐμβόλου ἀκριβῶς τὴν χωρητικότητα τῶν σωλήνων ὠθεῖται εὐχερῶς καὶ διολισθαίνει ἐντὸς τῶν σωλήνων μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἐκ τοῦ ἐνὸς σταθμοῦ πρὸς τὸν ἕτερον ὑπὸ τῆς τάσεως τοῦ ὀπισθεν αὐτοῦ συμπιετισμένου ἀέρος, ἐνῶ τὸναντίον ὁ πρὸ αὐτοῦ ἀήρ διὰ καταλλήλων μηχανῶν εὐρηται ἀραιωμένος. Ὁ κύλινδρος δὲ οὗτος ταξιδεύων ἐντὸς τῶν σωλήνων φέρει ἅμα ἐν τῇ κοιλότητι αὐτοῦ ἑλαφρὰ ἐπιστολάρια, ἅτινα μόλις ἀφικνούμενα εἰς τὸν προσήκοντα σταθμὸν παρευθὺς διαφέρονται εἰς τοὺς παραλήπτας. .

Τὸ εὐφυὲς καὶ λίαν πρόσφορον τοῦτο σύστημα,